

[Handelsministeren.]

ledes, at man paa de paagældende Steder vil have overordentlig vanskeligt ved overhovedet at faa ansat en kongelig Vejer og Maaler. Disse Funktionærer, Embedsmænd eller Bestillingsmænd, hvad man nu vil kalde dem, skal være i Besiddelse af Vægtredskaber, og de koster slet ikke saa lidt. Jeg vil derfor anse det for rigtigst, at man faar den Ordning, som jeg nu foreslaar: at det bliver Indenrigsministeren, som bestemmer, hvor mange der skal være paa de enkelte Pladser. Den nuværende Ordning er mange Steder meget uheldig — det skal jeg villigt indrømme —, idet der i visse store Byer kun findes en enkelt eller et Par Vejere og Maalere, og de har alt for meget Arbejde og i Virkeligheden ogsaa alt for stor Fortjeneste i Forhold til den Stilling, de har. Det vilde være nyttigt, om man paa saadanne Steder fik ansat flere kongelige Vejere og Maalere, medens der, som sagt, i mindre Byer ingen Nødvendighed er for mere end een, i alt Fald aldrig for mere end to. Det bliver nu efter Lovforslaget overladt til Ministeren at afgøre, om der skal være flere eller færre paa de paagældende Pladser.

Andre Ændringer er der ikke foretaget i Kommissionsudkastet og det Lovforslag, der før har været fremsat for det høje Ting. Jeg anbefaler Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og er rede til Forhandlinger, for at vi kan naa det bedst mulige Resultat hurtigst muligt.

Formanden: Jeg giver dernæst Ordet til Socialministeren, for at han kan fremsætte et anmeldt Lovforslag.

Socialministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i Lov af 9. April 1891 om det offentlige Fattigvæsen* — det vil dog kun sige Ændring i Reglerne om Eftergivelse af Fattighjælp.

I Sommersamlingen i Aar fremsatte Regeringen jo et Forslag til Lov om Eftergivelse af Fattighjælp i Anledning af Grundlovens 80 Aars Jubilæum. Efter at Lovforslaget var blevet vedtaget af Folketinget, overgik det her til Landstinget, hvor vedkommende Udvalg dog kun naaede at afgive en Beretning. Fra Landstingets Udvalg modtog Ministeriet en Skrivelse, der ønskede forskellige Omstændigheder oplyst, hvorefter man tilskrev Københavns Magistrat og samtlige Amter.

Af de modtagne Besvarelser fremgaar det, at af i alt 6 435 Personer, der udenfor

Hovedstaden har faaet Fattighjælp eftergivet i Henhold til Lovene af 8. Juni 1912 og 4. Juni 1924, var der 1 251, som paa ny modtog Fattighjælp, før 2 Aar var forløbet efter Eftergivelsen, og 577, efter at 2 Aar var forløbet. Altsaa var der omtrent 4 700, som klarede sig efter Eftergivelsen.

Med Hensyn til den i de sidste 5 Aar ydede Fattighjælps Størrelse kan jeg oplyse, at der har været anvendt følgende Beløb: i 1924—25 16 894 000 Kr., i 1925—26 17 945 000 Kr. og i 1926—27 17 922 000 Kr., altsaa en lille Nedgang. Men saa kommer i 1927—28 19 386 000 Kr. og i 1928—29 20 914 000 Kr. Man bemærker den meget betydelige Stigning i de 2 sidste Aar.

Antallet af Hovedpersoner, der i de samme 5 Regnskabsaar har modtaget Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger, har været: i 1924—25 ca. 39 800, det næste Aar 41 800, saa 44 700; men derefter stiger Tallet i 1927—28 til 49 500 og i det sidste Aar til 52 900 — altsaa en ganske tilsvarende stærk Stigning.

Efter disse indhentede Oplysninger maa det ganske vist antages, at Kommunalbestyrelserne i vidt Omfang har stillet Midler til Hjælpekassernes Raadighed til at modvirke den Fare for økonomisk Sammenbrud, som opstod for mange, navnlig efter at Adgangen til den ekstraordinære Arbejdsledsundersøttelse var bortfaldet, og Kommunernes Udgifter til Hjælpekasser har ogsaa i de 3 sidste Aar udgjort 8,4 Mill. Kr., 14 Mill. Kr. og 17,9 Mill. Kr., altsaa en meget voldsom Stigning. Men det fremgaar meget tydeligt af den Statistik, der er aftrykt som Bilag 3 til Lovforslaget, altsaa udarbejdet paa Grundlag af de indhentede Oplysninger, at Forholdene har tvunget mange, mange over paa Fattigvæsenet, idet Stigningen ikke alene i Udgifterne til Hjælpekasserne, men ogsaa i Udgifterne til Fattigvæsenet har været iøjnefaldende, saaledes som jeg paaviste efter mit Kendskab til Forholdene, men uden at have en Statistik ved Haanden, da jeg fremsatte Lovforslaget i Sommer. Denne Tilgang til Fattigvæsenet er ganske vist mange Steder blevet nedsat eller forhindret ved Hjælpekasse-lovens Bistand, men langtfra overalt, idet det jo er en Kendsgerning, at Hjælpekasserne udnyttes meget forskelligt rundt omkring i Landet; herom kan jeg ogsaa henvise til den paagældende Statistiks Oplysninger. Man har derfor fra Regeringens Side anset det for rigtigst at fremsætte Forslaget paa ny, dog i ændret Skikkelse, altsaa at underkaste de gældende Regler om